

C/2024/2166

25.3.2024

**Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2023 r. – ID Parti/ Urząd ds. Europejskich Partii Politycznych
i Europejskich Fundacji Politycznych**

(Sprawa T-1189/23)

(C/2024/2166)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Identité et Démocratie Parti (ID Parti) (przedstawiciel: F.P. Vos, adwokat)

Strona pozwana: Urząd ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 6 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 lipca 2021 r. w sprawie wyboru dyrektora Urzędu;
- stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych z dnia 25 października 2023 r., doręczonej w dniu 26 października 2023 r. i wydanej na mocy art. 27 ust. 2 lit. a) ppkt (vi) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, którą na Identité et Démocratie Parti nałożono karę finansową;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwoty 55 000 EUR tytułem naprawienia wyrządzonej szkody;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwoty 3 000 EUR na podstawie art. 87 i nast. regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia. Uzasadnienie decyzji jest wewnętrznie sprzeczne w zakresie, w jakim Urząd utrzymuje, że informacje powinny być zostać jej przekazane, przy jednoczesnym podkreśleniu, że te same informacje zostały jej przekazane, co jest równoznaczne z brakiem uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym. Postępowanie nie ma charakteru kontradiktoryjnego, ponieważ skarżąca nie mogła przedstawić uwag ustnych podczas formalnego przesłuchania.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1141/2014 z dnia 22 października 2014 r. w sprawie statutu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych w zakresie procedury mianowania dyrektora Urzędu oraz naruszenia zasady bezstronności i zasady dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad postępowania dochodzeniowego. Wszczęcie dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia spornej decyzji nastąpiło bez obiektywnego i ważnego powodu i naruszyło przepisy art. 4 wspomnianego rozporządzenia, ponieważ Urząd dysponował informacjami, które uważał za brakujące.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia w postaci połączenia uprawnień. Organ prowadzący dochodzenie (strona pozwana) pełnił również funkcję organu orzekającego, podczas gdy rozdzielenie tych funkcji jest gwarancją przewidzianą w art. 6 EKPC oraz w art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i nierównego traktowania. W swojej decyzji Urząd dopuścił się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ informacje oczekiwane przez Urząd zostały mu przekazane i nawet przy założeniu, że te przekazane informacje nie są wystarczające, ani Urząd, ani osoby trzecie nie poniosły żadnej szkody, która uzasadniałaby nałożenie kary.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji. Zaskarżona decyzja, ze względu na jej surowość, jest dyskryminująca, ponieważ inne europejskie partie polityczne, które ze swej strony dopuszczają się stwierdzonych naruszeń wymogów przewidzianych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 1141/2014, podlegają znacznie bardziej elastycznej kontroli Urzędu.

8. Zarzut ósmy dotyczący nadużycia władzy. Wydając zaskarżoną decyzję, Urząd dążył do osiągnięcia celu innego niż ten, dla którego uprawnienia zostały mu przyznane rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1141/2014. W niniejszym przypadku dążył on do celu dyskryminacyjnego.
 9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Decyzja nieuchronnie narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ nałożona kara jest całkowicie dysproporcjonalna do podnoszonego naruszenia przepisów rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014.
 10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia wolności wypowiedzi i wolności stowarzyszenia się. Zaskarżona decyzja narusza wolność wypowiedzi chronioną na mocy art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także wolność stowarzyszenia się chronioną przez art. 12 Karty w zakresie, w jakim zarzuca ona stronie skarżącej podanie do publicznej wiadomości informacji, które uważa ona za wprowadzające w błąd, co jest wyłącznie kwestią jej wewnętrznej organizacji.
 11. Zarzut jedenasty dotyczący naruszenia zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar. Artykuł 27 ust. 2 rozporządzenia (UR, Euratom) nr 1141/2014 nie przewiduje żadnej kary za ewentualne działanie, które spowodowałoby wprowadzenie w błąd opinii publicznej, w związku z czym Urząd, nakładając taką karę na stronę skarżącą, naruszył zasadę ustawowej określoności czynów zabronionych i kar.
-